

Ангел Каралийчев

Синьото цвете

Над чешмата до високия плет, който огражда дявовия Медарков пчелин, през пролетта падна едно мъничко семенце. Довеяно от незнаен край, то се намести в рохкавата пръст зад един камък, пукна се и поникна. Две зеленикави листенца, като крилца на пеперудка, трепнаха под сянката на камъка. На същото място се беше вече източила една дългостеблена тиква. Нейното дебело въже пълзеше нагоре по плета и разтваряше големи зелени листа като дъждобрани. Веднъж, като се обърна назад, тиквата съзря до корена си слабо растение и кипна. Зашумоля гневно с листата си.

– Що щеш тука? – викна тя. – Не знаеш ли, че аз съм господарка на тай земя? Кой ти позволи да смучеш сока на моята пръст?

Малкото стръкче се дръпна уплашено:

– Аз бях семенце. Вятърът ме донесе тука. Без да ща паднах до твоя корен и поникнах.

– По-скоро да се махаш или ще те покрия с най-големия си лист и ще те държана тъмно, докато загинеш!

Като чу тая закана, стръкчето се опита да се отскубне и избяга, но коренчето го държеше здраво там, където се беше родило. И нали стръкчето беше боязливо, то се потули зад големия камък – да не го вижда тиквата.

Преваляха пролетните дъждове. Слънчевите лъчи подсушиха намокрените гнезда на птиците. Дигнаха нагоре глави дявовите Медаркови слънчогледи. Пчелите тръгнаха за мед. Тиквата се разклони и покри целия плет. Най-горе върху трънето се появи един зелен плод като краставица. Той бързо порасна. Стана голям и почна да жълтее. Тиквеното въже се радваше:

– Ох, на мама хубавицата! Де родих най-голямата тиква на света!

А стръкчето се гушеше под сянката на камъка и не смееше да порасне.

Веднъж върху камъка кацна едно птиче-чуруличе и се залови да си точи човката.

– Ай, стръкче недорасло! – извика птичето. – Защо се криеш в сянката на студения камък? Ти ще загинеш, ако не се покажеш на слънцето. Дигни се нагоре към светлината.

– Страх ме е – отвърна стръкчето.

– От кого?

– От тиквата. Тя не може да ме понася.

– Не се бой от тиквата. Тя не гледа вече надолу. Такива като нея, покачат ли се на високо място, забравят ония, които са долу.

В туй време край плета мина едно магаре и захвана да се дръгне.

– Хей – викна му тиквеното въже. – Я погледни моята дъщеря! Не е ли по-хубава от слънцето, а?

– Не е – отвърна равнодушно магарето.

– Осел! – презрително рече тиквата. – Няма ли кой да ти одере кожата и да направи от нея тъпан.

– Ти да мълчиш – изви око нагоре магарето, – защото, когато огладнея, ще дойда да изям дъщеря ти!

– Черна чума да те изяде! – почна да го къльне тиквата и целият дядов Медарков плет са разтресе.

Отиде си лятото. Малкото стръкче, насърчено от крилатата гадинка, се дигна нагоре, разпери листенцата си й потъна в есенната позлата. Три дни го милва кроткото слънце. На връхчето му се появи една пъпка, наедря и се пукна. Едно мъничко синьо цвете се усмихна като око на дете.

Слънчогледовите пити станаха като трапези. Пчелите напълниха кошерите с мед! Веднъж на чешмата спря задъхан и ожаднял пътник с разтворена риза на гърдите, леко бяло палто и сребърна коса. Подире му дотърча мургаво девойче с червена панделка на главата.

– Татко! – развика се девойчето. – Да не пиш студена вода...

– Защо? – попита бащата.

– Защото си уморен бе, татко!

Бащата седна на тревата да отдъхне, а момичето надникна през плета на пчелина:

– Колко много кошери? Татко, ще ми купиш ли мед?

– Ще ти купя, но ти днес нищо не си ми подарила.

– Какво да ти подаря? – замисли се девойчето и залута поглед наоколо. Щом съзря синьото цвете под камъка, то ахна, наведе се и го откъсна. Сетне коленичи пред баща си и го бодна на палтото му, точно там, където тупкаше бащиното сърце.

– Хубавинко ли е, татко? – попита момичето.

– Чудно хубаво.

Сърцето на човека с бялата коса полека тупкаше.

– Кое си ти, дете тупкаш вътре? – попита цветето.

– Аз съм сърцето на този човек.

– Какво работи той?

– Пише денем и нощем книги за деца. Много е уморен. Той умее да разказва смешни истории. Затуй портретът му е окачен в училищните стаи, а народната власт окачи на гърдите му Червеното знаме на труда.

Да видиш колко обича малките!

– Ами такива цветчета като мене обича ли? – плахо попита цветенцето.

– С цялата си душа.

– Какво ли ще ме прави?

– Ще те натопи довечера в една чаша с вода и докато пише – все тебе ще гледа.

– Аз съм най-щастливото нещо на земята! – промълви синьото цвете.

Изведнъж човекът извърна главата си и се загледа към пчелина. Цветето също премигна с листенцата си и що да види, магарето, което се беше заканило, че ще изяде тиквата, дърпаше разклоненото въже надолу и го свличаше. Пъпчивата тиква тупна на земята, удари се върху камъка и се пукна. Магарето я захапа.

– Олеле! – развика се отчаяно омаломощеното тиквено въже. – Този осел яде дъщеря ми. Тя е най-хубавата тиква на света!

– Най-хубавата тиква ще нахрани най-умната глава! – философски проговори магарето и повлече тиквата.

Човекът със синьото цвете, който разбираше от магарешки език, се усмихна и тръгна по пътеката нагоре към дома си. Мургавото девойче го хвана подръка и закрачи редом с него.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007

Редакция: ВНorse, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев, НАЙ-ТЕЖКОТО ИМАНЕ – ПРИКАЗКИ И РАЗКАЗИ

Съставител ГЕОРГИ СТРУМСКИ

Библиотечно оформление СТЕФАН ГРУЕВ

Редакционна колегия ЕФРЕМ КАРАНФИЛОВ, ИВАН ЦВЕТКОВ, ЙОРДАН МИЛЕВ,
КАМЕН КАЛЧЕВ

Отговорен редактор НИКОЛАЙ ЯНКОВ. Редактор на издателството АННА
ПАНЧЕВА

Илюстрации АЛЕКСИ НАЧЕВ. Художник на корицата РАДОЙ БОЯДЖИЕВ.

Художествен редактор ИВАН МАРКОВ

Технически редактор ЕЛЕНА МЛЕЧЕВСКА. Коректор ТАНЯ СИМЕОНОВА

Първо издание. ЛГ. V. Тематичен № 13/9537172431/6006-2-79

Дадена за набор на 23. IV. 1979 г. Подписана за печат на 27. IX. 1979 г. Излязла от
печат на 10. X. 1979 г.

Поръчка № 118. Формат 1/16 60×90. Тираж 60 000. Печатни коли 16. Издателски коли
16. Цена 2 лв.

„НАРОДНА МЛАДЕЖ“ – ИЗДАТЕЛСТВО НА ЦК НА ДКМС. МОНОФОТО, ПЕЧАТ
И ПОДВЪРЗИЯ ДПК „Д. БЛАГОЕВ“. СОФИЯ – 1979

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3391>]